

04971

ระเบียบ บัญชี
ป

ของ จ. วุฒิมะกุล

กล่าวถึง มรรยาทในการคบหาสมาคม

และอื่น ๆ ที่ควรทราบ

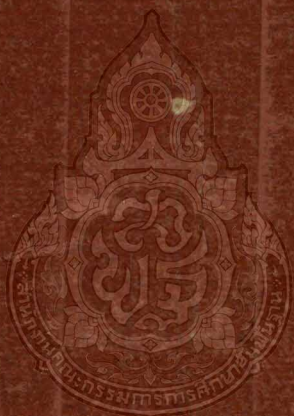

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง ๑๐,๐๐๐ ฉบับ

พ.ศ. ๒๔๗๓

ราคาเล่มละ ๑๕ สตางค์

มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

(สำเนา)

ใบ อนุญาตให้ ไข้ แบบ เรียน

ฉบับที่ ๗/๒๔๕

วันที่ ๖ เดือน มิถุนายน พ. ศ. ๒๔๗๓

หนังสือระเบียบ ผู้ดี ของ รong เสวกเอก หลวง
พิจิตรวรการ พิมพ์ครั้งที่หนึ่งจำนวนหนึ่งหมื่นฉบับ
ในพ.ศ. ๒๔๗๓

กระทรวงธรรมการได้ ตรวจ เห็น ชอบ และ
อนุญาตให้ ไข้ ในโรงเรียนของกระทรวงธรรมการแล้ว
ในประเภท หนังสือ แบบ เรียน

ธานีนิวัต มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดีกระทรวงธรรมการ

(ใบอนุญาตนี้ จะเพาะกราวพิมพ์กราวหนึ่ง ๆ)

คำปรารภ

มนุษย์ เรา มีความ พึงใจใน การ คบหาสมาคม เพียงไร

การมี มรรยาท อันดี ต่อ กัน ย่อม เป็นดัง ปรารภนา ผู้ใด

บกพร่อง ก็ไม่ เป็น ที่นิยม ของ คนอื่น ๆ ความ ชอบ

ได้เป็น กรณีนี้ สกิดใจให้ข้าพเจ้ารู้สึก ว่า ผู้ที่

บกพร่อง อาจ เป็น เพราะขาด คำหรับที่ กล่าว ถึง ระเบียบ

ผู้ใด เท่าที่ได้พิจารณาเหตุผลในเรื่องนี้ เห็นว่า

พอจะ รวบรวม ทำขึ้น เป็น แบบอย่างได้ แต่ด้วยเหตุ

ที่เป็น สัมมัย การ ติด ต่อ ของ เรา กับ ชาว ต่าง ประเทศ นับ

วันก็จะมี มากขึ้น ถ้ามี แต่ ประเพณีไทย อย่าง เดียว

คงไม่เพียงพอ กับ ความ ประสงค์ จำเป็น ต้อง นำเอา

ขนบธรรมเนียม ของ เขา มา กล่าว ด้วย เพื่อ ผู้อ่าน จะได้

ทราบไว้เป็น ความ รู้ อีก ส่วน หนึ่ง ข้าพเจ้า หวัง ว่า

หนังสือ เล่มนี้ นอกจากเป็นประโยชน์ แก่ท่าน โดย ฉะเพาะ

แล้ว จะยัง ผล เป็น บท เรียบ ของ บุตร หลาน ต่อไปด้วย

สมกับ สุภาษิตที่ว่า ‘รู้ไว้ ใช่ว่าได้ บ่า แบก หาม’

จ. วุฑฒะกุล

สารบาญ

การ แนะนำให้รู้จัก	หน้า ๑
การไป มา หา	๑๑ ๒
การไป พัก บ้านผู้อื่น	๑๑ ๓
การ สันทนา	๑๑ ๕
กิริยา	๑๑ ๑๓
การ รับ ประทาน	๑๑ ๑๕
การ รับ ของ กำหนด	๑๑ ๑๘
การ ยืม สิ่งของ	๑๑ ๒๐
การ คู มหสดพ	๑๑ ๒๑

การแนะนำให้รู้จัก

ตามธรรมเนียมผู้ที่ไปมาหาสู่ผู้ใด นอกจากมีความประสงค์ในตวณกิจธุระ หรือเยี่ยมเยือนโดยเฉพาะตัว ย่อมใคร่จะทราบว่า ผู้ที่ตนไปพบปะนั้นคือใครบ้าง เจ้าของบ้านบางคนก็แนะนำให้ทำความรู้จักกันอย่างเอาใจใส่ บางคนก็ขาดไป หรือแนะนำแต่ไม่ชัดเจน เช่นมีภรรยาหรือบุตรอยู่ด้วย มักกล่าวแก่แขกของตนว่า “นี่ภรรยาฉัน” หรือ “นั่นบุตรฉัน” แต่หาได้บอกไม่ว่าบุตรภรรยานามอะไร บางทีก็เรียกมาให้ทำการเคารพกับแขกของตนเฉยๆ มิได้ชัดเจนแต่คงว่าเป็นภรรยาหรือบุตรปล่อยให้แขกรู้อาเองก็มิ

การแนะนำที่ไม่ชัดเจนเป็นผลไม่ดีหลายอย่าง ยิ่งผู้ที่ภรรยาสาว ถ้าการแนะนำไม่ละเอียดแขกที่

ไม่เคยรู้จักอาจเข้าใจว่าเป็น บุตรีก็ได้ การค้นหา
 ปราศัย ก็ จะ ผิด ทำ ผิด ทาง กัน ไป ควรบอกเล่าให้
 กระจำแจ้ง

ใน แบบ ฝรั่ง จะ ต้อง แนะนำ ดัตรี สาว ให้ แก่ ดัตรี ที่
 ทำการ สมรส แล้ว หรือ สูง อายุ เมื่อ ดัตรี สองคน ถูก
 แนะนำ ให้ รู้จัก กัน เขา ดำผัด มือ ถ้า เป็น ดัตรี สาว
 กับ ชายหนุ่ม ก็ ทำการ เควพ เท่านั้น จะ แนะนำ ผู้อื่น
 ให้ เขารู้จัก กัน ใน บ้าน ของ ผู้ ที่ เป็น ดัหาย ก็ได้ แต่
 ทาง ที่ ดี ควร ให้ เป็น หน้าท เจ้าของ บ้าน

การไปมาหาสู่

การไปมาหาสู่ ผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อถึงบ้าน และคอย
 พบเจ้าของบ้าน อยู่ นั้น ไม่ควร เดิร ไป เดิร มา หรือ
 ตรวจดู บรรดา เครื่องเรือน, รูปภาพ, สมุด หนังสือ และ
 สิ่งอื่น ๆ ที่ อยู่ใน บ้าน ในขณะที่ เดียวกัน เจ้าของบ้าน
 ก็ ไม่ควร ให้ แยก ของตน ต้องคอย นาน และไม่จำเป็น

ต้องแต่งตัวมากมาย ถ้าเป็นไฮเตตผู้ไปหาต้อง
 หยดคอยที่ห้องรับแขก แล้วส่งนามบัตรเข้าไปยัง
 ห้องผู้คนที่ต้องการพบ ใช้นามบัตรมีนามและ
 ที่อยู่เท่านั้น ไม่ต้องเขียนอะไร การนัดสนทนา
 อย่าเห็นหลังให้ผู้ใดที่อยู่ในห้องเดียวกัน และไม่
 ควรอยู่นานหรือจนถึงเวลารับประทานอาหาร ถ้ามีแขก
 อื่นมาหาไม่ควรลุกขึ้นทักทายทันที รอสักครู่หนึ่ง
 จนถึงเวลาท่านเป็นผู้พูดจึงลุกขึ้น ตาเจ้าของบ้าน
 ก่อนแล้วจึงตาแขกของเขา เขาก็มาก่อนควรกลับ
 ก่อน แต่เมื่อลุกขึ้นจะกลับแล้วอย่าลืมถาม
 แบบฝรั่งการตาเขาถ้ามีสัมพันธ์กับเจ้าของบ้าน สำหรับ
 ผู้อื่นเพียงแต่ทำการเคารพเท่านั้น

การไปพักบ้านผู้อื่น

เมื่อมีความประสงค์จะไปพักบ้านผู้อื่น ทาง
 ที่ดีที่สุดควรแจ้งให้เขาทราบล่วงหน้าเสียก่อน ว่า

ท่านจะไป ถึง วันเวลาดิ ไม่ควรไปโดยเจ้าของบ้าน
มีหนังสือ

ถ้ามีแขกมา พัก อยู่กับท่าน อย่าให้เขาคงเป็น
กังวลกับ หีบ ห่อ เครื่องเคียวทางใน เวลา มาถึง จง เป็น
ธุระจัดการ ยกขนไป เก็บไว้ โดย เรียบร้อย

เจ้าของบ้าน ควรจัดหาอาหาร สำหรับ แขก ให้พร้อม
เสมอ ไม่จำกัดว่า ต้อง เป็น เวลาใด แต่ แขก ที่มี
มรรยาท อัน ดี จะ อนุโลม ตาม เวลา รับ ประทาน ที่ เป็น
ธรรมเนียม เมื่อ พัก อยู่ บ้านใคร ควร สังเกตดู เวลา
ที่ เขา จัด เย้าเรือน อย่าให้ เป็น ที่ กัดขวางได้

เมื่อ รับ ประทาน อาหาร เข้า แล้ว ทาง ที่ ถูก ควร
ปล่อยให้ แขก อยู่ ตาม สภาพ ของเขา นอกจาก มีการ
อย่างหนึ่ง อย่างใด ที่ เตรียมไว้ เป็น พิเศษ หรือ มี นัย
ก็ แนะนำ ให้ เต้น เครื่องดนตรี, อ่าน หนังสือ หรือ อะไร
เหล่านี้ เพื่อ เป็น ความ ดำรง และ ฆ่า เวลา ผู้ เป็น

แขก ควร กระทำ ตาม คำ แนะนำ สำหรับ เจ้าของ บ้าน
จะได้ ใ้ เวลา ใน ตอน เช้า น้ไป กระทำ กิจ อย่าง อื่น

เป็น การ ขาด ความ เกรงใจ และ หยาบ ที่ แขก จะ ได้
ถาม เด็ก หรือ คน ใ้ ใน บ้าน ถึง เรื่อง ราว ใน ครอบ ครัว
ที่ คน พัก หรือ เปรียบ เทียบ บ้าน ของ เขา กับ บ้าน อื่น ๆ
ที่ คน ใ้ รู้ ก

ไม่ ควร ถือ วิสาสะ นำ เด็ก มา กับ ท่าน โดยมี ได้ รับ
คำ เชื้อ เชิญ

เมื่อ ทำ สิ่ง ของ ๆ เขา เสีย หาย ใ้ จัด การ ช่อม
ทำ หรือ ช่อ หา มา เป็ด ยน ใ้ ทน ที่ ด้วย ทน ทรั พัย ของ
ท่าน เอง

อย่า เชิญ สหาย ของ ท่าน ที่ มา หา อยู่ รับ ประทาน
อาหาร ควร ปลด อย ใ้ ใ้ เป็น ความ ดำ ริ ของ เจ้าของ บ้าน

การ สันทนา

การ สันทนา ที่ ดั่ง งาม คือ การ เผื่อแผ่ กตัญญู

ปัญหา ถ้า แสดง ความ ไม่ เดียง ต่า และ ไม่ อวด รั
ไม่ เอา ชนะ ต่อ ผู้ อื่น

บุคคล โดย มาก ชอบ เรื่อง ราว ของ ตน มาก กว่า อย่าง อื่น
ถ้า ท่าน ต้องการ พูด ให้ เขา ถูก ออก ถูก ใจ จง นึก ตู ว่า
แขก ของ ท่าน เป็น อย่าง ไหว หาก เป็น ศัตรู ที่ มี บุตร แดว
ก็ กล่าว ถึง บุตร ของ หัด อ่อน เป็น นัก ประพนธ์ ก็ พูด ถึง
หนังสือ ที่ เขา แต่ง หรือ เป็น ข่าง วาด เขียน ก็ คุย ถึง
รูป ที่ เขา ทำ เมื่อ ได้ นำ ทาง ให้ แดว จง คอย ฟัง ท่าน
จะ ได้รับ ไม่ แต่ ความ พอ ใจ แต่ จะ ได้ ทั้ง ความ คิด และ
ความ รั อด

ถ้า เนียง ที่ พูด เป็น เครือง บอก ชน ของ บุคคล ผู้
ที่ มีความ อบรม อดิ แดว จะ ดัง เกศ ได้ เดียง ที่ ดัง
ย่อม ไม่ นำ ฟัง การ พูด เดียง เบา ดี กว่า เดียง ดัง
ท่าน จะ รั ว่า เขา เป็น สุภาพ บุรุษ หรือ สุภาพ ศัตรู ได้ จาก
ถ้า เนียง ที่ เขา พูด เดียง ที่ เขา หิว เวระ ทั้ง สอง อย่าง จะ

ไม่ดัง หรือ หยาบ แต่จะ ค่อย และ ตะมุน ตะม่อม เป็น
จิ้งหะ อันไพเราะ

คำไพร่ เป็น คำหยาบ และ เป็นสิ่งมีอำนาจกระทำ
ให้การ สัมมาคม และ การ กระทำ ของ ท่าน ตก ต่ำ ไม่
ควร นำ เขามาใช้ เป็นการ ผิด ที่ คิด ว่า คำไพร่ เป็น
คำ คมคาย หรือ ขบขัน

การ ได้ คอบ กัน ยืด ยาว เป็น สิ่ง ที่ เบื่อหน่าย แก่ คน
ทั้ง หาย ควร บอ ก กัน อย่า ให้ การ ด้น ทนา ใน เรื่อง หนึ่ง ๆ
เป็น เวตา นาน

การ พุด ดี พยอก ต้อง พยายาม ทำให้ ดี ระวัง อย่า
พุด เป็น ฉันทกนเอง กับ ผู้อื่น ต่อ หน้า แหก คน หนึ่ง คน ใด
เพราะ เขา อาจ เป็น ญาติ หรือ เป็น เพื่อน กัน ก็ได้

สุภาพชน ย่อม ไม่ ปล่อย ให้ คำ ตาม ก หรือ คำ สบ ก
สาบ ด หลุด ออกจาก ปาก ด้วย เป็นการ ด้อย ให้ เห็น
ว่า ปราศ จาก จรรยา อันดี

การ พัง ไม่ แต่ เป็น คารวะ และ เป็น การ เนิบ ยอ แก่ ผู้

พูด เป็นวิชา ความรู้ด้วย อีกส่วนหนึ่ง เหตุนี้
เมื่อ เขาพูด ถึง อะไร ควร รอให้จบเสียก่อน อย่าได้ถาม
จน มากเกินไป จะทำให้ เรื่องราว เขาไม่ติดต่อกันดี

ไม่ควรใช้คำว่า “รู้ไหม?” “เห็นไหม?”
“เข้าใจไหม?” และที่คล้าย ๆ กันนี้ ซึ่งเป็นการ
บังคับให้ผู้ฟัง เอาใจใส่ หรือให้ตอบ จึงสังเกตเอา
เอง เจียบ ๆ และปล่อยให้เป็นการส่วนตัว เขาว่าของเขา

ไม่ใช่ ศัพท์ ในการ สนทนาทั่วไป ควร พยายาม
พูดให้ฟัง ง่าย ที่สุด แพทย์ และ หน่วยงาน ความ หนุ่ม ๆ มัก
บกพร่อง ใน เรื่อง นี้

ไม่ว่ากล่าว ตีเคียน หรือ แกล้งคนอื่น

ไม่พูด อะไร เกิน กว่าความเป็นจริง

อย่า คำพูด ที่ เจ็บแสบ เหน็บ หรือ คมคาย

ไม่ให้ คำแนะนำ โดย เขา มิได้ ขอร้อง

ไม่พูด ถึง การ บัวย ของท่าน

ไม่ใช่ คำแปล หรือ คำตักเตือน ซึ่ง ท่าน ไม่ แน่ใจ

ไม่เล่าเรื่องที่ หยาบ

ไม่บังคับผู้ใดให้เล่าเรื่อง

ไม่จ้องดูเขา หรือแสดงอาการที่หยาบใด ๆ

ไม่ฝืน ระเบียบใด ๆ ใน หมู่ผู้อื่น

ไม่แสร้งพูดซ้ำเหมือนกับ ว่า ท่านมีความ สามารถ

ในการ สันทนา กับ ชาวต่าง ประเทศ ซึ่ง กำลัง เรียน
ภาษา ของเรา ย่อมได้ วิทย ที่จะช่วยเขาใน ถ้อยคำ ที่
ยังอ่อน

ไม่กล่าวคำ ที่ ปราศจาก เคารพ แก่ ผู้ใด

อย่า แสดง ความ เบื่อหน่ายให้ ปรากฏ

อย่า ถอดผู้อื่น เมื่อ กำลัง พูด

อย่าคอยจับผิด ถึง แม้ท่าน จะติเขาโดยดี

อย่าแสดงความดังเกดในการที่ผู้อื่นพูดผิด

อย่าเริ่มการสนทนาด้วยการกล่าวถึงอากาศเสมอ

อย่าพูด เป็น ขวานผ่าทราง

อย่าพยายามนำเรื่องขึ้นพูด ด้ให้ดังเบเลียง เดียวกัน

อย่าพูด ขอดทวน หรือ การ กระทำ ของ ท่าน
อย่า เป็นผู้ พูด พล่อย ๆ การ ยืม แห่ง ผู้ ฟัง ของ ท่าน
ไม่ หมาย ความว่า เป็นการ เคารพ

อย่า พิสูจน์ ตัว ท่าน ว่า เป็น ผู้ ทำ ถูก เสมอ การ ทำ
ถูก จะ ปรากฏ เอง ท่าน เพียง แต่ ให้ มัน มี โอกาส
เท่านั้น

อย่า กล่าว อะไร ที่ ไม่ ใฝ่ ไร เมื่อ บังคับ ได้
อย่า แสดง อาการ อันใด ว่า ท่าน ฝักใฝ่ ใน คุณ ความ ดี
ของท่าน

การ พึง ให้ ดี เป็น สิ่ง ที่ ปรารถนา ในการ สันตนา
จง ตั้งใจ พึง ผู้ อัน พุค เช่น คน จน เป็น ตน
การ พุด ขวาง หู ส่อ ให้ เห็น กิริยา อัน คำ ซ้ำ
กิริยา และ น้ำ เตี้ย เป็น ส่วน สำคัญ แห่ง ความ ประพฤติ
การ ดำแดง คารวะ อัน อ่อน โยน และ ตั้งใจ โดย สุจริต
เป็น ความ มงาม ในการ สันตนา

ระเบียบ ที่ กล่าว แล้ว มิได้ มุ่ง หมาย ที่ จะ ให้ เป็น คำ

แนะนำ อันดี อย่างเดียว เป็น กฎ อันเคร่งครัด สำหรับ
 ผู้ที่ยัง บกพร่อง แต่ มิ ใช่ว่า เรียนรู้ ไปได้ เป็น ข้อ บังคับ
 เท่านั้น ควร ฝึกหัด จิตต ประสาท ของ ท่าน ให้เจริญ
 ตาม จน ประพฤติได้ ถูกต้อง ครองธรรม ด้วย

กิริยา

อย่าเกลียด ผู้อื่น ถึงแม้ ท่าน แน่ใจว่าท่านเป็นผู้ ถูก
 อย่าซักถาม เรื่อง ราวเขา ถึงแม้ เป็น ต่หาย อัน ดี
 ที่สุด ของท่าน
 อย่าตี ราคาสั่งใด ด้วยเหตุ ที่ท่านไม่ มี ดังนั้น
 อย่าเก็บเอาเรื่อง เด็ก ๆ น้อย ๆ ไป เทียวพูด แม้ ว่า
 ทำให้พอใจ ผู้อื่น มาก
 อย่าไปไม่เรียบร้อย โดยแก้ ตัวว่าใคร ๆ ก็ รู้จัก ท่าน
 อย่า แสดง กิริยา หยาบ คาย แก่ ผู้ น้อย ค่อ หน้า ขาว
 กำนัด
 อย่าแต่งกาย หรุ หรา หรือ เดว เกินไป

อย่าเขาระเหย การนับถือ คำสอนของผู้ใด

อย่า หยาบ คาย แต่ อย่า แดงตังให้ ปรากฏ ว่า ท่าน
พยายาม ที่จะไม่หยาบคาย

อย่า หวังอะไร จากผู้อื่น มากนัก แต่ จงทำให้ผู้อื่น
มี หวัง ใน ท่าน

อย่า ตะคอก หรือ ตวาด เพราะ เป็น อริยา ไม่ดี
อย่างย้ง

อย่าให้ ยืม หนังสือ ที่ ยืม มา จากผู้อื่น นอกจาก
เจ้าของ อนุญาต

เมื่อ อยู่ ใน หมู่ชน อย่า พยายาม ดัด ผู้ใด ด้วยการ
กระแอม หรือ ถอง ด้วย ศอก

อย่าแดง ความโกรธ ของท่าน แก่ ผู้ใด

อย่า แคะ หู แคะ จมูก หรือ คัด ธุ เถ็บ ใน ที่ประชุมชน

อย่า เดี๋ยว ทำท่าทางไม่ เรียบร้อย

อย่า เอามือ ชุก ใน กระเป๋า

อย่า คาบไม้ จมพิน ใน ที่ ประชุมชน

อย่า^๕เคย^๕ว^๕ยา^๕ด^๕บ

อย่า^๕ช^๕าก^๕หรือ^๕ถั^๕ม^๕เ^๕ด^๕หะ^๕น^๕า^๕ต^๕าย

อย่า^๕ห^๕ว^๕เ^๕ว^๕ะ^๕ให้^๕อ^๕ีก^๕ท^๕ก^๕ค^๕ร^๕ึก^๕โค^๕ร^๕ม

อย่า^๕ย^๕ิง^๕พ^๕ัน^๕คว^๕ร^๕ย^๕ัม^๕หรือ^๕ห^๕ว^๕เ^๕ว^๕ะ^๕

อย่า^๕ฝ^๕ืน^๕ห^๕ว^๕เ^๕ว^๕ะ^๕ใน^๕ช^๕น^๕ะ^๕ที่^๕ด^๕้น^๕ท^๕น^๕า

อย่า^๕อ^๕ำ^๕ป^๕าก^๕ห^๕าว^๕เร^๕อ^๕ใน^๕ที่^๕ป^๕ระ^๕ช^๕ุม^๕ชน

อย่า^๕ถ^๕อน^๕ห^๕น^๕ว^๕ด^๕เค^๕ว^๕า^๕จ^๕ิต^๕ม^๕หรือ^๕ไ^๕้^๕ม^๕อ^๕ถ^๕บ^๕ห^๕น^๕า

ถ^๕บ^๕ค^๕รั^๕ษ^๕ะ

อย่า^๕แ^๕ด^๕ด^๕ง^๕ค^๕ว^๕าม^๕ค^๕ุ่น^๕เค^๕ย^๕จ^๕น^๕เก^๕ิน^๕ไป

อย่า^๕ม^๕อง^๕ข^๕้าม^๕ให้^๕ด^๕ผู้^๕ใด^๕เม^๕ื่อ^๕เ^๕า^๕ก^๕ำ^๕ด^๕ัง^๕อ^๕ำ^๕น^๕หรือ^๕เ^๕ียน

อะ^๕ไ^๕ว

อย่า^๕เ^๕ย^๕ย^๕ด^๕ด^๕ว^๕ต^๕อ^๕ผู้^๕ใ^๕หญ^๕่^๕หรือ^๕ว^๕าง^๕อ^๕ำ^๕น^๕า^๕จ^๕ต^๕อ^๕ผู้^๕น^๕อย

อย่า^๕ถ^๕ูก^๕ค^๕อง^๕ผู้^๕ใด^๕เม^๕ื่อ^๕ป^๕ร^๕า^๕ด^๕ัย^๕ก^๕ับ^๕เ^๕า

อย่า^๕ก^๕ระ^๕ช^๕ิบ^๕ก^๕ระ^๕ช^๕า^๕บ^๕ใน^๕ห^๕ม^๕ุ^๕ชน

อย่า^๕พ^๕ุด^๕ถ^๕ึง^๕ค^๕ว^๕ท^๕ำ^๕น^๕หรือ^๕ค^๕ร^๕อบ^๕ค^๕ว^๕ของ^๕ท^๕ำ^๕น^๕น^๕อ^๕ก^๕จาก

ผู้^๕อ^๕น^๕ช^๕อ^๕ว^๕อง

อย่าแสดง ความ เกียดขัด ให้ปรากฏ ถึง แม่ ค้อ
ผู้ ท่าน ไม่ ชอบ

อย่า เพิกเฉย ค้อ ผู้ใหญ่

อย่า มอง ดู นาฬิกา ใน เวลามัน แรก เว้น เสีย แต่
เขา ขอร้อง ให้ ดู

ถ้า เขี่ยบ หรือ สะดุด ผู้ใด จง ขอโทษ

จง เบ็ดหมวก ของท่าน ค้อ สุภาพ ดั่งศรี ทุก คน ที่ ท่าน
รู้จัก เมื่อ พบ ประทับ ถนน

จง ระวัง การ กาม อะไร ค้อ ผู้อื่น ตาม หนทาง ไม่
ควร กาม หญิง สาว ๆ

หญิง ควร ทัก ชายก่อน

เมื่อ อยู่ ในถนนควร ดำรง วัณณกิริยาอย่า ให้ เป็น ที่ สังเกต
ของ คน อื่น ๆ

ชาย ควร ทัก หญิง เด่มอ เมื่อ หญิง ทำการ เคารพตน
บุรุษ ไม่ ควร สืบ บุตรี ขณะที่ มี สตรี อยู่ ด้วย
สตรี หรือ บุรุษ ก็ดี ไม่ควร สวม แหวน หาดายวงนัก

สัตว์ไม่ควรใช้น้ำมัน หรือน้ำหอม มากมาย บุรุษ
ก็ ไม่ควรใช้เลย

สัตว์ ควร ได้รับ การ คอบ คุม ใน เวลา คำ คั้น เต็ม
เพื่อ ความ ปอดกัย และ เรียบร้อย

ใน รถ โดย สารถี เมื่อ บุรุษ หดก ที่ ให้นั่ง สัตว์ จะ
รับ ด้วยการ ย้ม, เคารพ หรือ กล่าว คำ ขอบคุณ

การรับประทาน

สัตว์ หรือ บุรุษ ควร แต่งกาย ให้ เรียบร้อย
แขก ที่ ได้รับ เชิญ ไม่ ควร มาช้า ในการ รับประทาน
นั่งลง ภายหลัง ที่ สัตว์ ทง หายใจ นิ่งลง แล้ว หรือ
จน เจ้าของบ้าน ให้ อาณัติ จึง นั่งลง
ผ้าเช็ดปาก ไม่ ควร เหน็บ ที่ โต๊ะ ข้าง หรือ แผ้ว ไว้ นอก
ช่อง แจก อาหาร แก่ บรรดา สัตว์ ก่อน รวมทง ผู้
อยู่ใน บ้าน ด้วย

รับประทานชีพทางริมช้อน ไม่ใช้ทางปลาย

บิขนมปัง ออก อย่างกัศ

ตั้งอาหารไป ยังปาก ด้วยช้อน หรือ ช้อน ไม่ใช้

ด้วย มีด

รับประทานช้า ๆ ไม่รีบร้อน

รับ ประทาน เงียบ ๆ ตาม ถ้อยคำ อย่า ได้ ให้เต็ม

ปาก นัก

วาง ช้อนชอก ของท่าน แนบ กับ ข้างตัว

ไม่ ใช้ ช้อน ใน ตั้งที่รับประทาน ด้วย ช้อนได้

ไม่ เอื้อม ข้ามจาน ของ ผู้อื่น เพื่อ หยิบ สิ่งใด

ถ้าคน เดียวโต๊ะ หรือ คนใช้ อยู่ ใกล้ อย่า ขอ ให้

ผู้ใด อยู่ ข้าง ๆ ท่าน ตั้ง สิ่งใด

สัตว์ ทั้ง ข้าง บุรุษ ควรได้ รับความ ตูแก่ ของ บุรุษ

จง ระวัง การ พุด เมื่อ อาหาร อยู่ ในปาก

การ พลาด พดง อาจ เกิดขึ้น แต่ จง ให้ ตั้ง ที่อุบัต

ทั้งหลายนผ่านพ้นไปโดยไม่ กล่าวขวัญ หรือ อุ่นวาย

ไม่ควร ฝืนใจ เขกให้ รับประทาน มาก ๆ หรือ หลาย
อย่างนัก

อย่า เท น้ำซอส หรือ น้ำปลา ลงใน จาน ผู้ใด ก่อน ได้
รับ อนุญาต ถ้า เขาขอ ไม่ เทลง บน อาหาร แห่ง ๆ เช่น
ผัก หรือ เนื้อ จึง ได้ ไว้ ซ้ำหนึ่ง

อย่า จับ อาหาร ที่ เป็น กระดก ด้วย นิ้วมือ เพื่อ ค้าง
เอา เนื้อ ออก

ควร ใช้ นิ้วมือ ซ้าย รับ หรือ ค้าง อาหาร ที่ ปาก

เมื่อ เคี้ยว อาหาร จึง ปิด ปาก

ถ้า มี ผู้ขอ ให้ ค้าง อาหาร เป็นการ เดี่ยว กิริยา ที่ จะ
คัก อาหาร นั้น เดี่ยว ก่อน แล้ว จึง ค้าง ไป ให้ เขา

ตาม แบบ อเมริกัน เขา ไม่ ลงมือ รับประทาน จน กว่า
ทุกคน หรือ เกือบ ทุกคน ได้ อาหาร แล้ว แต่ ใน ระเบียบ
อังกฤษ เห็นว่า ไม่ จำเป็น ต้อง คอย

การใช้ มีด ช้อน หรือ นิ้วมือ ของ คน แทน มีด สำหรับ
ทา เนย, คีม สำหรับ คีบ น้ำตาล หรือ ช้อน สำหรับ คัก

เกิดอวดงให้เป็นความรู้สึกว่า ไม่เคียงดำ ค่อ
กรรมเนียมที่สุภาพ

เมื่อจะไอหรือจามจงใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปาก กระทำ
เจียมๆ และหันหน้าไปเสียจากโต๊ะ

จงยกและส่งอาหารให้ผู้อื่น โดยอ่อนน้อมเสมอ
ไม่เลือกใส่ข้ามโต๊ะไป

ผ้าเช็ดปากสำหรับปากเท่านั้น อย่าใช้เช็ดหน้า
หรือเช็ดหมวด

ไม่เป็นการงามที่จะเดินผ้าเช็ดปาก, ถ้วยแก้ว, ช้อน
และสิ่งเหล่านี้

เป็นการไม่ดีที่จะใช้ไม้จิ้มฟันที่โต๊ะรับประทาน
เมื่อการรับประทานเสร็จแล้ว วางผ้าเช็ดปากไว้
บนโต๊ะ ไม่ต้องพับ

ดื่มน้ำชาหรือกาแฟจากถ้วย ไม่ใช่จากจาน
รองถ้วย

อย่าให้ช้อนอยู่ในถ้วย

เมื่อ กลับ จะ กล่าวคำ แสดง ความ ดำรง ของ ท่าน
ก็ ควร แต่ ไม่ ใช่ว่า เรื่อง การ รับ ประทาน

การรับของกำนัล

เราควรทำอย่างไร เมื่อมีผู้ส่งสิ่งของมากำนัล ?
ปัญหาข้อนี้มิใช่เป็นการยาก แต่บางคนที่ไม่อยาก
จะเอาใจใส่หรือ ละเลยเสีย เห็นว่าไม่เป็นการสำคัญ
จนผู้ให้มาทราบ ว่า ของ ที่ เขา ได้ตั้งใจ จัดหา ส่งไป นั้น
ได้ถึงผู้รับโดยสวัสดิภาพแล้วหรือไม่ ทั้งนี้เพราะ
ผู้รับ ขาด มรรยาท มิ ได้ คอบ ขอบใจ ใน สิ่ง ที่ คน ได้ รับ
บางคน ถึง กับ ถูกผู้ให้ ได้ถามถึง สิ่งของ ๆ เขาว่า ได้
รับ หรือ เป่า ตาก็ มี เป็น สิ่ง ที่ น่าอาย อยู่ การ คอบ
ขอบใจ ไม่ จำ เป็น ต้อง เป็น จดหมาย ทมิ ขอ ความ ยศ ยาว
เพียง แต่ มี ใจ ความ ดี ๆ ก็ พอ แล้ว แต่ ควร คอบ ทน ท
หรือ ใน เวลา อัน เร็ว ที่ สุด และ ควร เขียน ให้ อ่อนหวาน
เป็นที่ เห็น ทา อย่า ตี มว่า ‘ พุด ดี เป็น เงิน เป็น ทอง ’

เพราะ ถ้าพูด ก็อาจทำให้เขาส่งของมากำหนด ท่านอีกก็ได้
ถึง แม้ท่าน จะ ไม่ชอบ ของ ที่ เขา ให้ แต่ ควร ชอบ
น้ำใจ ที่ เขา มี ต่อ ท่าน อย่า ผิด การ เขียนไว้ โดย คิด
ว่า ท่าน จะ ชอบใจ ผู้ ให้ ด้วย คนเอง การ ชอบใจ ด้วย
คน เอง ก็ ควร กระทำ ด้วย เมื่อ มี โอกาส การ ชอบใจ
ที่ ถ้าว้า เกิน ไป เสีย กิริยา

การยืมสิ่งของ

จริง อยู่ ท่าน อาจ ถือ วิถีดำละ ยืม สิ่งของ จาก ผู้ที่ เรียก
ว่า สหาย หรือ ผู้คนเคย ได้ ตามความ ประสงค์ บางสิ่ง
ก็ ยืม ได้ โดย เจ็บ ของ ไม่ รัง เกียจ แต่ บาง อย่าง เขา
อาจ ไม่ พอใจ ถึง แม้ จะ ยอม ให้ ยืม ก็ได้ ปัญหา มี อยู่
ว่า ทำ อย่างไร จึง จะ ทราบ ได้ ว่า เขา พอใจ หรือไม่ ซึ่ง
เป็น การ ยาก อยู่ ที่ จะ ให้ รู้ ใจ กัน อย่างไร ก็ ดี มี ทาง
ที่ จะ ระวัง ได้ ถ้า พิจารณา ดูว่า ของ ที่ ท่าน ขอ ยืม นั้น
มี ค่า งวด ดำคัญ เพียงไร หาก เป็น ของ ที่ หา ยาก หรือ

DEMCO
PAMPHLET BINDER
Blue Demcoboard